

Chương 4

Xử Nữ chết rồi! Rốt cuộc chị muốn gì đây hả?” - Thần Nông hét toáng lên và nhìn về phía sân thượng, chẳng thấy ai.

Song Ngư hiện lên, trong tay là cây búa, trừng mắt nhìn Thần Nông và bước lại gần anh: - “Ồn ào quá, cậu không đi tìm hiểu thì làm sao mà biết rốt cuộc tôi muốn cái gì.”

“Chị muốn cái gì thì cứ nói quạch tẹt ra đi, tôi sẽ đáp ứng đầy đủ, miễn là đừng đụng đến học sinh lớp đặc biệt và mọi người nữa có được không?” - Ánh mắt cầu xin của anh nhìn thẳng vào mắt cô, không một chút sợ sệt gì cả.

Song Ngư nhếch môi: - “Không được thì sao?”

Thần Nông đáp lại cô bằng sự im lặng, cộng với ánh mắt nghiêm túc. Liếc xuống nhìn cây búa trong tay Song Ngư, anh khẽ nhắm mắt lại và chờ đợi... chờ đợi cuộc đời của anh kết thúc dưới tay một ma nữ.

Một tiếng “bốp” vang lên, Song Ngư khẽ đưa tay tát vào mặt anh và bực bội nói: - “Cậu không biết làm gì khác ngoài việc chờ chết sao? Đã hứa với Thiên Bình là sẽ cứu lấy mọi người rồi mà?”

“Tôi không thể cứu nữa. Chị cứ giết tôi đi, ngôi trường này sẽ đủ cho chị ăn cả năm đấy.” - Anh cười cay đắng và nói khẽ, nước mắt chực trào ra.

“Tại sao chỉ có mình cậu là thấy được tôi?”

Câu hỏi quá hay! Nhưng tại sao thì anh cũng không hề biết. Hoặc là không nhớ...

Không ai có thể nhìn thấy được Song Ngư, cho nên cô không thể làm gì được nữa, chỉ biết ngồi trên sân thượng và mong chờ kỳ tích xuất hiện.

Thần Nông! Thật sự đúng là kỳ tích. Tiết học vẫn còn đang diễn ra, một học sinh bước lên sân thượng, hần liếc qua cô rồi đến chỗ khác và nằm xuống ngủ. Cô không nghĩ là hần ta thấy được cô. Cho đến khi hần bất ngờ mở mắt ra và ngồi bật dậy nhìn cô như bị ma nhát. Chính là Thần Nông, anh đã nhìn thấy cô, anh đã nói chuyện với cô. Tại sao chỉ có anh là có thể?

Thần Nông chưa hề nghĩ đến việc này, đột nhiên Song Ngư nhắc đến anh mới giật mình.

“Khi Thiên Bình chết, cô ấy mới thấy được tôi. Nếu cậu cũng thấy được tôi có nghĩa là ngay từ đầu, cậu đã chết.” - Giọng Song Ngư vang lên đều đều và khiến sống lưng Thần Nông trở nên lạnh toát.

“Có lý!” - Anh nhíu mày lại và nghĩ ngợi. Anh không biết, anh không nhớ là mình đã chết khi nào. Rõ ràng là anh chưa hề chết, vậy sao lại có thể nhìn thấy hồn ma?

Thấy Thần Nông vò đầu bứt tóc và ngồi thụp xuống dưới, cô có chút xót thương. Không lẽ ở trên đời này, có người đã chết rồi mà không hề biết mình chết sao?

Đưa bàn tay lạnh giá của mình nắm chặt lấy tay Thần Nông, nó rất ấm áp, không lạnh lẽo như cô. “Thần Nông không thể nào chết được.” - Đây là điều mà Song Ngư chột mong muốn nhất.

Đột nhiên trên trán Thần Nông có cái gì đó lạnh lạnh. Anh mở mắt ra, Song Ngư đang đưa một ngón tay lên và chạm nhẹ vào trán anh. Nó hơi lạnh, kích động các dây thần kinh ở trong não.

“Nhắm mắt lại và thành tâm suy nghĩ đi, mong rằng việc này có thể giúp cậu nhớ lại “cái chết đã bị lãng quên” của mình.” - Song Ngư mỉm cười và nhắm mắt lại.

Anh nhìn Song Ngư rất lâu, từng nét một trên gương mặt trắng bệch của cô, và cả vết hằn trên cổ...

Thần Nông mở mắt ra và nhẹ nhàng ngồi dậy nhìn xung quanh. Không biết anh đã về phòng và ngủ từ khi nào. Bây giờ cũng đã hơn một giờ sáng.

Lúc anh nhắm mắt lại, anh chỉ thấy một người đàn ông xuất hiện trong đầu mình, hắn ta nắm tay anh và đi đến một ngôi trường cao to và lộng lẫy: Trường Ice - Ngôi trường của bốn năm trước. Hắn là anh trai của Thần Nông.

Anh chột khựng lại, thôi không suy nghĩ nữa, hơi thở ngày càng gấp gáp.

Thần Nông đã biết được điều gì đó.

Và đúng là anh đã - Từng - chết.

Mặc nhanh áo khoác vào và khẽ mở cửa, Thần Nông đưa mắt nhìn chung quanh xem có ai không rồi mới bước ra ngoài. Nhìn Nhân Mã, Song Tử và Ma Kết đang ngủ không hề biết chuyện gì xảy ra, anh cảm thấy thương cho tụi con gái lớp mình, hai thành viên đã chết, chỉ còn lại Sư Tử và Kim Ngưu, hai cô gái mạnh mẽ này mong rằng sẽ có một giấc ngủ yên mà không phải bận tâm tới chuyện gì.

Sau khi nhẹ nhàng đóng cửa lại, không làm thức giấc các bạn trong phòng, Thần Nông chạy thật nhanh lên sân thượng.

Cánh cửa sân thượng không khóa, hoặc là nó chưa bao giờ được khóa. Gió mạnh khiến cánh cửa cứ đập vào tường rồi lại văng ra và cứ liên tiếp như thế tạo nên những tiếng động “cách cách” nghe bức bối đến khó chịu.

“Tiền bối, tôi đã biết rồi.” - Thần Nông hét lớn nhưng không thấy động tĩnh gì của Song Ngư. Anh lại hét lên lần nữa và không còn nghe thấy tiếng cách cách của cánh cửa sân thượng này giờ vẫn va đập nữa.

Thần Nông quay người lại thì thấy Song Ngư đang đứng dựa lưng vào cửa, mắt đăm đăm nhìn anh:

“Tôi mong là cậu nhớ ra điều gì đó.”

Ánh mắt mong đợi của Song Ngư nhìn anh đầy triu mến.

Phải, cô mong đợi anh sẽ nhớ ra cô, hồi bốn năm trước...

“Em vào đây! Sau này đây sẽ là nơi em học đó.” - Một chàng trai bước xuống, dắt theo một cậu nhóc mới học lớp sáu. Đó là Thần Nông cùng với anh trai.

“Em đã yên tâm chưa? Nơi đây anh sống rất tốt. Mỗi tuần sẽ về nhà một lần cho nên em đừng lo!”

Ánh mắt hiền dịu của người anh trai dành cho thằng em yêu quý của mình. Anh rất thương Thần Nông, và Thần Nông cũng vậy.

“Song Ngư! Em trai tớ này!”

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc đen dài đang đứng ở trên sân thượng, ngoái đầu xuống nhìn anh và Thần Nông. Một bên vai áo cô là logo hình ngôi sao, trên áo có gắn một bảng tên: Song Ngư. 10.3

Anh ngược lên nhìn Song Ngư và vẫy tay hét lớn, Thần Nông thấy thế cũng mỉm cười, vẫy tay theo anh trai mình.

Anh đưa Thần Nông lên sân thượng của Trường Ice. Song Ngư mỉm cười bước đến và xoa đầu cậu bé. Khuôn mặt Thần Nông tròn trĩnh trông đáng yêu vô cùng bỗng nhiên ửng đỏ khi đứng trước mặt Song Ngư. Cô không nói gì cả, chỉ xoa đầu và ngắm nhìn cậu bé rất lâu.

“Việc chuyển trường thế nào rồi?” - Anh chột lên tiếng hỏi Song Ngư làm cô khựng lại.

Lúc đó, Thần Nông đã im lặng và lắng tai nghe họ nói chuyện.

“Tớ... nghĩ là mọi chuyện đã ổn rồi, chắc là chiều nay tớ sẽ không còn ở đây nữa.” - Song Ngu mỉm cười và nhìn anh nói.

Lập tức gương mặt anh tối sầm lại, giọng khàn khàn vang lên như muốn níu kéo: - “Sớm thế, hôm nay tớ dẫn em tớ đến xem mắt chị dâu của nó, vậy mà...”

“Thật sao? Sáng mai Bảo Bình và thầy Bạch Dương cũng trở về.” - Song Ngu bật cười khúc khích, rồi sau đó lại nhỏ tiếng: - “Vậy thì sáng mai tớ đi vậy.”

Song Ngu chợt mỉm cười nhìn Thần Nông, anh nhú mày kể lại giấc mơ của mình và rồi ngược lên nhìn cô hỏi: - “Vậy chị chính là bạn gái của anh hai?”

“Em quả thật rất giống cậu ấy.” - Cô đưa tay mình áp vào má của Thần Nông, cười buồn và nói.

Thần Nông không một chút cảm xúc, không khóc, không cười, không đau buồn, chỉ bình thản nhìn Song Ngu, tay anh áp lên bàn tay của cô đang đặt trên má mình. Cái sự lạnh lẽo từ bàn tay đó lan khắp khuôn mặt, từng mạch máu như muốn vỡ tan ra và rồi nó lên đến não, các dây thần kinh cảm xúc như bị đóng băng lại.

Anh thở nhẹ ra và nhìn thẳng vào mắt cô, nói: - “Vậy Song Ngu đó chính là Song Ngu này sao?”

“Có lẽ thế!”

Một cơn gió nhẹ thoảng qua làm vơi bớt đi mọi buồn phiền trong lòng của Thần Nông. Anh hiểu, anh biết, lúc đó Song Ngu từ trên sân thượng đã toan nhảy xuống dưới, nhưng rồi chợt khựng lại khi thấy bóng dáng anh và kế bên là anh trai. Lúc xoa đầu, anh đã thấy vài giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mắt cô. Lúc cô nói chiều nay sẽ không còn ở nơi đây nữa, anh hiểu rằng chiều nay cô sẽ kết thúc cuộc đời mình. Lúc cô nói sáng nay cô đi, anh không hề muốn cô đi nhưng cô đã đi thật.

Lúc đó anh không hiểu chuyện gì cả. Nhưng lúc này sự thật càng ngày càng hiện rõ và anh càng hiểu, càng nhớ ra tất cả sự việc đã diễn ra trong ngày hôm đó. Anh đã nhớ rất rõ, nhưng không ngờ lại quên đi như thế này.

Cũng không phải là Thần Nông quên, mà chẳng qua anh không muốn nhớ đến cái quá khứ đau lòng đó thôi!

Thần Nông và Song Ngu đã gặp nhau từ bốn năm trước. Chỉ có mình cô là nhận ra anh, còn anh thì không hề. Cô đã chết, và giờ Chúa đã cho cô và anh được thấy nhau và trò chuyện với nhau...

Ngày hôm đó, sau khi ra về, gia đình Thần Nông đã gặp một tai nạn thảm khốc. Bố, mẹ và anh trai đều chết, còn Thần Nông, đáng ra anh cũng không thể qua khỏi, mất máu rất nhiều. Thần Nông đã ngất đi, nhịp tim ngày càng yếu hơn, tất cả mọi thứ đã bị bao phủ một màn đêm tối tăm. Nhịp tim anh đã ngừng đập. Vị bác sĩ già bước ra, không quên ngoái đầu nhìn thẳng bé mười hai tuổi kháu khỉnh trong niềm thương xót.

Cả gia đình Thần Nông, không ai giữ được mạng sống của mình...

“Tôi còn nhớ khi mình tỉnh lại là ở trong nhà xác, tôi thấy xác bố mẹ, và cả xác... anh hai... “- Giọng nói Thần Nông từ từ nhỏ lại rồi im bật”.

Song Ngu nhìn về phía trước, họ cứ im lặng, không ai nói với ai câu nào nữa. Bởi Thần Nông và Song Ngu đều hiểu, nhịp tim không còn đập, Thần Nông đã chết và rồi lại được sống dậy, ai đó đã cứu lấy anh. Một linh hồn nào đó lảng vảng trong bệnh viện và tội nghiệp cho anh. Hoặc là anh của Thần Nông...

Thần Nông đã được ban tặng thêm một lần được tồn tại trên thế giới. Chắc hẳn anh phải có cái gì đó, hoặc là số phận, cơ duyên đã cho anh bước đến ngôi trường này và gặp Song Ngu, tình cờ được vào lớp đặc biệt và dần thân vào nhiều chuyện kì lạ...

“Có thể có cái gì đó mà cậu chưa phát hiện ra.” - Song Ngu quay qua nhìn thẳng vào đôi mắt nâu của Thần Nông.

Từ lúc trở về phòng, Thần Nông không thể chợp mắt được. Đã hơn ba giờ sáng. Anh cứ gát tay lên trán, ngẫm nghĩ về việc mình thực sự đã - Từng - Chết. Không thể nào ngờ được, tại sao anh lại có thể sống lại như vậy?

Quay mặt qua thì thấy các bạn vẫn đang ngủ. Không có ai để nói chuyện, Thần Nông cảm thấy bức bối trong người. Sức mạnh kì lạ của Song Ngu, cái lạnh giá đến buốt óc của cô vẫn còn đâu đây trong đầu anh, nó giúp anh nhớ lại những chuyện trong quá khứ, và vô tình cho anh nhớ lại những năm cấp hai.

Thần Nông hồi ở cấp hai là một cậu bé điển trai, nhưng tận sâu trong đôi mắt cậu bé đó có cái gì đó. Cậu bé đó đã khóc thét lên khi thấy được rất nhiều hồn ma. Và sau đó không thấy nữa khi được chuyển vào School Day.

Nhưng giờ cậu bé đó đã thấy lại, thấy một hồn ma vô cùng xinh đẹp.

“Có phải vì được sống lại nên mình có thể thấy được những thứ mà người bình thường không thể thấy?”

Thần Nông cùng với vẻ mặt đăm chiêu nghĩ thầm trong bụng.

Cộc...

Cộc cộc...

Cộc cộc cộc...

...

Đột nhiên tiếng gõ cửa phòng Thần Nông vang lên dồn dập khiến anh giật mình ngồi bật dậy. Quay qua toan kêu Nhân Mã ra mở cửa thì anh chợt khựng lại.

Quái lạ! Hôm nay cả bọn lại ngủ say như chết, không hề biết chuyện gì. Tiếng gõ cửa khá to vậy mà cũng không đánh thức được họ.

Thần Nông ôm mặt và gục vào đầu gối: “Ai mà lại gõ cửa vào giờ này vậy?”
- Anh nghĩ thầm rồi cũng bước xuống giường và đi đến mở cửa.

Ngay khi bàn tay anh chạm vào tay nắm cửa, tiếng gõ dồn dập kia đột nhiên im bật khiến anh chợt dạ. Nhíu mày nhìn vào cánh cửa như muốn nhìn xuyên qua nó để xem là ai. Khẽ có cảm giác rùng mình, toàn thân chợt nổi da gà, anh buông tay nắm cửa. Ngay lập tức tiếng gõ lại vang lên ngày một dồn dập như muốn phá tan cánh cửa.

Râm...

Râm râm...

Râm râm râm...

Thần Nông hoảng hồn, quay đầu lại thì thấy cả đám bạn vẫn ngủ say sưa. Tại sao thế?

Đặt bàn tay lên tay nắm cửa, đúng như anh nghĩ, mọi thứ im phẫn phất như chưa hề có tiếng động nào.

Nheo mắt nghi ngờ, anh buông ra thì tiếng gõ dữ dội hơn nữa. Tim Thần Nông cũng đập mạnh theo từng tiếng gõ, anh lùi lại một bước thì chợt im lặng. Tiếng gõ đã không còn vang lên, thay vào đó là tiếng vặn tay nắm cửa. Nó cứ được vặn xoay qua rồi xoay lại. Thần Nông giật mình lao tới nắm lấy và ấn nút khóa.

Đùa kiêu gì thế?

Tiếng xạch xạch của chốt cửa vang lên liên tục khiến Thần Nông hoảng sợ. Anh hít một hơi thật sâu rồi thở ra nhẹ nhàng, bước đến và mở toang cửa ra.

Nhưng thật kì lạ, ở bên ngoài chẳng có ai cả.

“Song Ngư? Là chị hả?” - Anh cất giọng run run của mình lên và hỏi.

Đột nhiên một người đàn bà cùng với bộ áo dài đen hiện ra trước mắt anh. Ánh mắt sắc nhọn của bà ta như muốn đâm thủng tâm can anh.

“Bà là ai?”

“Ta là giáo viên chủ nhiệm của anh trai con, và cũng là người đã cứu sống con, cho con được tồn tại trên thế giới này.”

Thần Nông ngả phịch xuống đất, gương mặt ngỡ ngàng cộng thêm sự hoảng sợ hiện rõ trên khuôn mặt anh. Cô chủ nhiệm của anh trai thì sao? Tại sao cô lại đến đây?

“Song Ngư đã bảo ta đến tìm con. Con cần biết được một sự thật.”

Giọng nói dịu dàng vang lên bên tai anh cùng với hơi lạnh toát ra lan khắp cơ thể làm anh cứng đờ người.

Thấy được Song Ngư. Có nghĩa là người đàn bà này cũng giống như Song Ngư. Là một hồn ma?

Thần Nông la toáng lên và lết lết dần ra phía sau. Người đàn bà cùng bộ đồ đen bước từng bước theo anh, mỗi bước chân là chẳng hề nghe một tiếng động nào.

“Đừng sợ.”

Giọng nói của bà ta lại vang lên khiến anh như muốn chết sống. Nó lạnh và ghê rợn đến run người. Chợt bóng dáng tiền bối xuất hiện sau lưng bà ta, cô mỉm cười nhìn anh rồi vụt biến mất, cứ như là cô đã bán linh hồn của anh cho người đàn bà này. Và giờ để mặc cho bà ta xé xác anh ra.

“Gia đình con bị một tai nạn. Họ đã cầu cứu ta cứu lấy con.” - Bàn tay lạnh giá của bà ta áp vào má tôi, ánh mắt hiền dịu ánh lên vẻ thương xót. - “Ta và mọi người đã cố gắng níu giữ lấy linh hồn của con quay trở về thân xác. Mọi thứ đều thành công nhưng cái giá phải trả lại quá đắt.”

Trái tim anh thắt lại, cái giá phải trả chính là... anh hai?

Anh của Thần Nông lúc đó dường như đã có thể qua khỏi, nhưng lại tráo đổi mạng sống của mình cho em trai. Và Thần Nông đã từ Cõi Chết trở về. Và anh có khả năng nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thể thấy.

“A... a... a...” - Thần Nông ngồi bật dậy trên giường, nhanh đến nỗi đập đầu vào cạnh giường, đau điếng. Đưa mắt nhìn ra phía cánh cửa, nó vẫn đóng im lìm như chưa từng được mở.

Đồng hồ là năm giờ sáng. Không lẽ vừa rồi chỉ là một giấc mơ?

Thần Nông lắc lắc đầu, anh cố gắng lý giải mọi chuyện. Nếu đó là một giấc mơ thì tại sao lại có cảm giác nó thật đến như thế?

“Cậu bị làm sao thế?” - Giọng nói của Ma Kết vang lên khiến Thần Nông giật mình.

Anh quay đầu nhìn chung quanh, cả đám bạn của mình đều có mặt ở đây, từ khi nào, cùng với những cặp mắt to tròn nhìn anh, vẻ lo lắng hiện rõ trong mắt mọi người.

Nhân Mã nói đêm hôm qua anh phát hiện Thần Nông đang nằm như xác chết ướp lạnh ở ngoài hành lang trước cửa phòng. Cuồng quá, Nhân Mã la toáng lên và đánh thức lớp đặc biệt, phái đám con trai còn lại đi kêu thầy Bạch Dương.

Mọi sự thật dần dần được hiện rõ trong đầu anh. Thì ra anh đã được cứu sống bằng chính mạng sống của anh trai mình. Vừa lúc tỉnh dậy ở nhà xác, cùng lúc đó là xác anh trai được đẩy vào...

Thì ra Thần Nông đã - từng - chết.

Thì ra chính anh đã giết chết anh trai mình. Không đúng, không hề! Chính anh trai đã tự nguyện trao đổi mạng sống với Thần Nông, giúp anh được sống lại từ Cõi Chết.

Và đó cũng là cái giá phải trả khi cố gắng níu giữ một linh hồn đang dần dần lìa khỏi thân xác.

Hai hàng nước mắt Thần Nông đột nhiên trào ra khiến cả đám lớp đặc biệt chết sững. Thần Nông đang khóc?

Nước mắt làm mờ đi mọi thứ, nhưng không thể làm mờ đi sự thật, mờ đi cái chết đã bị lãng quên của anh. Sự thật vẫn là sự thật. Anh sẽ thấy được những hồn ma lang thang, những thứ kì quái nhất mà khi con người bình thường không bao giờ có thể thấy được.

Mọi thứ ngày càng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều với Thần Nông khi anh phát hiện ra khả năng của mình. Những cái chết kia, chắc chắn là có một cái gì đó bí ẩn và anh nhất định sẽ tìm ra nó. Bằng chính sức lực của mình và sự đoàn kết của tất cả các bạn.

Cạch - thầy Bạch Dương đột nhiên mở cửa ra và bước vào phòng là cả đám im bật.

“Thần Nông tỉnh rồi hả? Em ổn chứ? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Em ổn, em nghĩ là không có chuyện gì xảy ra đâu thầy.” - Thần Nông mỉm cười và nhẹ nhàng nói.

“Không có là sao? Đã xảy ra ba cái chết liên tiếp rồi đấy! Không chừng đêm qua Thần Nông đã suýt chết, vì Nhân Mã đột nhiên bước ra cho nên... ai đó không thể hại cậu ta thì sao?”

Sư Tử la toáng lên và thật sự không thể kìm chế nổi được nữa. Phải, mọi người đều nghĩ hôm qua Thần Nông đã có thể chết, và giờ có lẽ mục tiêu lần này chính là anh.

Nhưng Thần Nông không hề nghĩ như vậy. Bởi kẻ đã gây ra chuyện này không phải là Song Ngư vì nếu muốn giết anh thì chị ta có thể giết một cách dễ dàng. Kẻ này càng không phải là những tinh linh, quỷ ám hay là những thứ quái lạ, vì nó chẳng có mục đích gì để giết người, nếu cần thì quá dễ dàng với chúng, ăn luôn nguyên cái trường là xong. Kẻ này có thể là con người, chắc hẳn có quan hệ thân thiết với Song Ngư, và có thể không có mặt trong phòng này. Nhưng có thể kẻ đó đang ở rất gần, rất gần. Ngày một gần hơn.

“Bảo Bình? Sao anh không vào đây?” - Song Tử tròn mắt hỏi chàng nam sinh đang hé cửa nghe ngóng này giờ ở bên ngoài. Và giờ đã bị phát hiện.

Bảo Bình giật mình rồi cũng bước thẳng vào với vẻ mặt vô cùng căng thẳng nhìn đám đàn em và thầy Bạch Dương: - “Mọi thứ hiện giờ đều không hề ổn. Cự Giải, Thiên Bình và Xử Nữ đều chết một cách bí ẩn. Không biết tiếp theo sẽ là ai cho nên tất cả chúng ta phải làm gì đó. Đừng để chuyện này xảy ra nữa.”

“À!” - Thầy Bạch Dương háng giọng và mọi sự chú ý đều hướng về thầy. - “Có một chuyện thầy thật sự không hiểu. Cái chết của Xử Nữ...”

Cả dám nín bật, không dám thở, không dám nhúc nhích. Cái chết của Xử Nữ thì sao? Không lẽ có manh mối gì?

“Cái gì? Xử Nữ đã đến tìm thầy sau khi chết?” - Kim Ngu la lên như không thể tin được. Nhưng thầy Bạch Dương lại gật đầu, ánh mắt có phần nghiêm nghị, bình tĩnh, cũng có phần lo lắng sợ hãi:

“Phải, kết quả giám định là Xử Nữ đã chết vào chiều hôm đó, nhưng tôi đó thầy có gặp em ấy, em ấy đã bước đến tìm thầy.”

Thần Nông như chết lặng. Rốt cuộc là sao? Sao Xử Nữ có thể đến tìm thầy sau khi đã chết? Hay đó chỉ là một linh hồn? Không phải! Nếu là linh hồn thì làm sao thầy Bạch Dương có thể thấy được bạn ấy?

Trừ phi thầy Bạch Dương không phải là người bình thường...

Vẫn ở trên sân thượng, Song Ngu vẫn đứng đó, đặt hai tay lên lan can, đôi mắt vô hồn nhìn về khoảng không phía trước. Cô mơ màng nghĩ về điều gì đó, nghĩ về những chuyện đang xảy ra và sắp xảy ra. Mọi thứ dường như không như cô mong muốn...

Ánh mắt vô hồn của cô đột nhiên khựng lại, khẽ nhíu mày rồi bóng dáng cô biến mất trong làn gió thoảng qua.

Thần Nông cúi người xuống, chống hai tay vào đầu gối và thở hồng hộc ngay cửa sân thượng. Mắt liếc nhìn xung quanh, mọi thứ vẫn như chìm trong im lặng. Anh cau mày bước từng bước đến phía trước, miệng khẽ gọi tên của Song Ngu. Như có cảm giác rùng mình, anh quay phắt người lại. Cô đã đứng phía sau anh từ lúc nào.

“Tiền bối! Chị ở đây bốn năm rồi, chắc hẳn là chị biết rõ mọi thứ mà, đúng không?”

Thần Nông giờ này không còn hoảng sợ như những lần trước nữa. Anh nắm đôi vai Song Ngu và hỏi như hét.

“Làm sao cậu biết tôi đã ở đây bốn năm?”

“Chứ...” - Thần Nông cứng họng, sau đó vò đầu rồi nhìn thẳng vào mắt Song Ngu nói. - “Chuyện đó không quan trọng. Nhưng làm sao mà thầy Bạch Dương thấy được những hồn ma?”

“Thầy Bạch Dương thấy được hồn ma?” - Lông mày Song Ngư nhíu lên, cô đứng khoanh tay lại nhìn Thần Nông với ánh mắt đầy khó hiểu.

Lúc này Thần Nông thật sự không hiểu được chuyện quái gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy nó thật kì lạ. Và vô cùng kì lạ khi nó lại xảy ra với chính mình, với tất cả các bạn trong lớp.

Song Ngư bật cười khúc khích, mắt vẫn nhìn Thần Nông đầy thích thú: - “Câu thật sự nghĩ rằng thầy ấy thấy được hồn ma sao?”

“Chứ làm sao mà Xử Nữ đã đến tìm thầy ấy sau khi chết được chứ? Nếu không phải linh hồn thì...”

Song Ngư “à” một tiếng khiến Thần Nông im bật. Anh nhíu mày suy nghĩ gì đó, mồ hôi bắt đầu toát ra khắp nơi, nỗi sợ hãi như bao quanh lấy anh, trái tim đập loạn cả lên. Đưa tay lên quệt mồ hôi, nuốt ực nỗi sợ hãi vào bên trong, dăm dăm nhìn cô gái đứng trước mặt mình, miệng nói không nên lời:

“Không lẽ... là chị... đã nhập vào...”

Ngón tay của Song Ngư khẽ đặt lên miệng Thần Nông và cắt ngang câu nói của anh cùng với nụ cười ma quái: - “Thông minh lắm, đúng là tôi đã nhập vào xác của Xử Nữ.”

Anh trợn mắt nhìn cô, đưa tay gạt ngón tay lạnh giá của cô ra khỏi môi của mình. Anh không thể kìm chế được, quát lớn:

“Chị nhập vào xác bạn ấy? Rồi sau đó đi dọa thầy Bạch Dương sao?”

Song Ngư không nói gì, cô chỉ nhún vai. Và điều đó khiến Thần Nông bực mình hơn là sợ hãi.

“Chị nghĩ trò đó sẽ vui lắm sao? Chị... đã giết Xử Nữ rồi sau đó lấy xác bạn ấy làm thú vui tiêu khiển...”

Bốp! Thần Nông ngã nhào xuống đất, choáng váng mặt mày, một bên má nóng bừng lên. Câu nói chưa kịp kết thúc thì đã bị ăn tát từ Song Ngư. Thần Nông ôm lấy mặt, cô gái trước mặt mình bước đến vài bước và ngồi xuống kế bên anh, cô nhẹ nhàng nói:

“Để tôi kể cho cậu nghe...”

“...”

Anh vẫn còn ôm một bên mặt, mắt nhìn Song Ngư, không dám thốt lên lời nào nữa.

“Bốn năm trước tại Trường Ice, có một cô gái học rất giỏi, được bạn bè yêu mến, mọi thứ đối với cô ấy dường như rất tuyệt vời. Nhưng chỉ mấy ngày sau đó, vì muốn chuyển trường mà nhận được những hậu quả vô cùng ghê gớm. Thầy cô luôn tạo áp lực cho cô gái đó, đến cả bạn bè, họ vô cùng nhẫn tâm. Bàn học thì bị vẽ bậy, trong giấy thể dục thì có đầy đinh, cặp sách thì bị vứt cả vào thùng rác, tóc dính đầy keo hồ khi vừa ngủ trưa dậy... Không ai cứu lấy cô ấy. Và chỉ có cái chết mới giải thoát được cô ta.”

Song Ngu dừng lại, một cơn gió lạ ập đến khiến cho cánh cửa sân thượng đóng sập lại và bị khóa một cách kì lạ. Thần Nông hoang mang nhìn Song Ngu, cô mỉm cười nhìn về phía trước:

“Sau khi chết, Thảm họa Trường Ice” xảy ra, hàng loạt những cái chết kinh khủng xuất hiện trong trường, và mọi người xác định hung khí là một cây búa.

Khẽ giật mình, Thần Nông đưa mắt đang nhìn gương mặt Song Ngu từ từ lướt xuống phía dưới. Ánh mắt anh khựng lại và trợn to. Tay cô đang nắm chặt một cây búa.

“Những năm sau đó, sau khi làm một số nghi thức cầu siêu cho cô gái, mọi chuyện đều ổn. Hai năm qua, tất cả mọi người đều sống trong yên bình, Trường Ice dần dần đi vào quên lãng và được thay bằng cái tên School Day. Nhưng...” - Song Ngu dừng lại, quay đầu qua nhìn Thần Nông, nhíu mày đầy vẻ lo lắng và nói tiếp: - “... năm nay tại sao nó lại xảy ra? Có người nào đó đã thấy những thứ không nên thấy? Hay ai đó đang cố tìm hiểu”Thảm họa Trường Ice” rốt cuộc là sao?”

Đúng vậy, chỉ duy nhất năm nay nó lại xảy ra. Thần Nông suy nghĩ và như sực nhớ ra điều gì đó: Cự Giải là người chết đầu tiên, phải chăng chị ấy đã khơi gợi lên chuyện gì đó. Hoặc là đã thấy gì đó ở trong Thư Viện CẢM.

“Thần Nông!” - Song Ngu lên tiếng và khẽ nắm lấy tay anh. - “Tôi muốn cậu hãy kết thúc chuyện này.”

“Tại sao lại là tôi?”

“Bởi chỉ có mình cậu là thấy được tôi.”

“Tiền bối, tôi cũng rất muốn chuyện này sớm kết thúc. Nhưng đâu phải nói kết thúc là kết thúc liền được đâu, tôi không hề có manh mối nào cả...”

Song Ngu cắt ngang câu nói của anh, giọng nói cô nhỏ dần nhỏ dần và sau đó là biết mất hẳn: - “Hãy tìm cuốn nhật ký của cô gái đó.”

“Tiếp!” - Vừa nói thầy thể dục vừa thổi còi và lập tức Sư Tử chạy đến và lao vụt qua cây xà cao đến cổ của cô rồi đáp xuống một tấm nệm.

Cô nhóc vuốt lại mái tóc ngắn của mình rồi cười nhẹ với các bạn, sau đó bước xuống.

Lớp đặc biệt đang học tiết thể dục vào buổi chiều, và kế bên là lớp của Bảo Bình. Không khí trong phòng thể dục vô cùng ấm đạm. Nhân Mã và Song Tử cố làm cái gì đó cho mọi người thoải mái hơn nhưng đến thầy thể dục còn lộ rõ vẻ lo sợ khi dạy lớp đặc biệt của tụi nó thì làm sao mà tụi nó có thể vui tươi với nhau khi mà hai thành viên trong lớp đã không còn.

Thầy Bạch Dương từ bên ngoài và bước đến với đôi mắt thâm quầng, dáng vẻ mệt mỏi lạ thường. Thầy đứng ngay góc của sân thể dục, gần cầu dao và kế bên là Bảo Bình.

“Có vẻ thầy rất lo cho các học sinh.” - Bảo Bình lên tiếng hỏi làm thầy giật mình.

Bạch Dương mỉm cười nhẹ nhàng, liếc sang Bảo Bình: - “Phải lo chứ, nếu bỏ mặc tụi nó ở đây thì e rằng có chuyện gì đó lại xảy ra cho xem.”

Lượt nhảy của Ma Kết kết thúc một cách thảm hại, anh không có tinh thần để tập trung vào được, kết quả là té nhào xuống nệm và từ từ lăn xuống dưới đất.

Đột nhiên đèn trong phòng thể dục tắt phụt làm cả đám học sinh ở hai bên lớp la hét lên âm ỉ, ai nấy đều đứng yên không dám nhúc nhích gì, cứ như là nếu cử động thì sẽ không bao giờ thoát ra khỏi bóng tối.

Thần Nông ngồi thụp xuống, chán nản và mệt mỏi, đột nhiên ai đó cũng ngồi xuống sát bên cạnh anh, giọng nói có phần sợ hãi:

“Thần Nông đứng không?”

“Ồ...” - Anh gật đầu và nói khi nghe giọng của lớp trưởng Kim Ngu vang lên.

“Xin lỗi nhưng tớ rất sợ bóng tối.” - Tiếng của Kim Ngu ngày càng nhỏ dần và gương mặt của cô úp vào vai anh.

Hơi bất ngờ trước những hành động của Kim Ngu. Một cô lớp trưởng nghiêm túc và mạnh mẽ lại có lúc yếu đuối như thế này. Anh nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên xoa đầu cô, nói khẽ: - “Đừng lo, đèn sẽ sáng lên bây giờ thôi.”

Vừa dứt câu, đột nhiên có cái gì đó va vào người anh rất mạnh, nhưng anh không thể tỉnh táo để nhận ra đó là thứ gì? Một ai đó hoặc là một cái gì của ai đó...

Bùng! Đèn trong phòng lần lượt sáng lên, tất cả mọi người liền trở về vị trí của mình, tiếp tục luyện tập, không khí dần dần ồn ào hẳn.

Thần Nông toan bước ra và lấy đà thì đột nhiên thấy bóng dáng của ai vừa lướt ngang qua. Anh khựng lại, quay đầu nhìn chung quanh phòng tập, tìm kiếm bóng người kì lạ vừa nãy. Nó rất giống... Thiên Bình.

“Cậu ổn chứ, Thần Nông?”

Kim Nguu đặt tay lên vai anh và làm anh giật mình. Nhưng ánh mắt vẫn tìm kiếm bóng hình nãy giờ vẫn mập mờ ẩn hiện trước mặt anh.

Thần Nông xua tay, nói với Kim Nguu: - “Cậu nhảy trước đi, mình đang không được khỏe.”

Nguu Nguu gật đầu và bước về phía trước. Lòng mày Bảo Bình nhếch lên nhìn về hướng Thần Nông trong những hành động kì lạ.

Rõ là anh đã thấy Thiên Bình...

Tiếng la hét của mọi người vang lên sau khi Kim Nguu nhảy qua xà và thả mình nằm trên nệm khiến Thần Nông như bừng tỉnh, anh quay lại và vô cùng hoảng hốt. Cánh tay của Kim Nguu dính đầy máu. Cô hoảng sợ đến mức không thốt lên thành lời.

Tất cả học sinh sợ hãi tột độ, không ai dám bước nửa bước. Lớp đặc biệt ai cũng đờ người ra, không ai dám nhúc nhích. Thần Nông vội chạy đến, trong miệng lắp bắp:

“Làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra. Làm ơn đừng có chuyện gì xảy ra. Làm ơn...”

Thần Nông quỳ trên nệm, bước đến và đưa tay đỡ Kim Nguu dậy. Cánh tay cô túa đầy máu, và có một con dao như được cắm sẵn vào nệm từ lúc nào đâm thẳng vào cánh tay cô lớp trưởng.

Và điều Thần Nông sợ hãi đến độ không thể thở được chính là lượt nhảy lần này phải là anh, và nếu không có Kim Nguu thì người đáp xuống con dao này sẽ chính là anh.